

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 2 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Ł. w sprawie o sygn. akt II Ns 2186/12 z wniosku A. P. (1) z udziałem A. P. (2) o podział majątku wspólnego postanowił:

1. ustalić, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. P. (1) i A. P. (2) wchodziły następujące składniki;
 - a) lokal nr 66b stanowiący odrębną nieruchomość, położony w Ł. przy ul. (...), wraz z udziałem wynoszącym 177/10.000 części budynku i innych urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz z udziałem w takiej samej części w prawie użytkowania wieczystego przez czas do 5 grudnia 2089 r. działki gruntu nr (...)- z nieruchomości kw nr (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą (...), o wartości 174.000 zł;
 - b) samochód A. (...) o nr rejestracyjnym (...) o wartości 8.500 zł;
 - c) szafa w zabudowie sypialni o wartości 1.250 zł;
 - d) telewizor J. (...) o wartości 100 zł;
 - e) kino domowe S. o wartości 700 zł;
 - f) kamera P. o wartości 250 zł;
 - g) żyrandol o wartości 300 zł;
 - h) zabudowa małego pokoju o wartości 1.250 zł;
 - i) lodówka A. o wartości 750 zł;
 - j) sofa o wartości 450 zł;
 - k) lampa stojąca o wartości 125 zł;
 - l) telewizor S. (...) o wartości 225 zł;
 - m) meble ogrodowe o wartości 400 zł;
 - n) laptop S. (...) o wartości 700 zł;
 - o) żelazko P. o wartości 80 zł;
 - p) meble B., R. & W. o wartości 1.000 zł;
 - q) stół drewniany rozsuwany o wartości 525 zł;
 - r) krzesła o wartości 350 zł;
 - s) odkurzacz Zelmer o wartości 125 zł;
 - t) pralka W. o wartości 550 zł;
 - u) żelazko parowe P. o wartości 360 zł;

w) jednostki rozrachunkowe na rachunku w A. Otwartym Funduszu Emerytalnym o wartości wynoszącej na 5 kwietnia 2012 r. kwotę 20.535,10 zł;

x) wartość wykupu polisy nr (...) w (...) Zakładzie (...) na (...) S.A. w W. wynosząca na 31 stycznia 2012 r. kwotę 5.204 zł;

y) jednostki uczestnictwa na koncie Funduszu P. (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. w W. o wartości wynoszącej na 19 kwietnia 2012 r. 1.962,33 zł;

z) środki na rachunkach w Banku (...) S.A. w W.: (...) nr (...) w wysokości na 19 kwietnia 2012 r. 652,85 zł oraz (...) nr (...) w wysokości na 19 kwietnia 2012 r. 285,92 zł;

środki w Koleżeńskiej Kasie (...) Pożyczkowej przy 31. (...) Oddziale (...) w Z. w kwocie 100 zł na 19 kwietnia 2012 r.;

2. dokonać podziału majątku wspólnego w ten sposób, że:

a) przyznać wnioskodawcy składniki majątku opisane w punktach 1. a)- o) postanowienia;

b) przyznać uczestniczce składniki majątku opisane w punktach 1. p)- z) postanowienia;

3. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 65.119,56 zł tytułem dopłaty i wzajemnych rozliczeń, płatną w ratach: pierwsza rata w kwocie 30.000 zł w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się postanowienia oraz druga rata w kwocie 35.119,56 zł w terminie siedmiu miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w płatności tych kwot;

4. obciążyć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków, wnioskodawcę i uczestniczkę postępowania kwotami po 125 zł;

5. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 726,11 zł tytułem kosztów postępowania oraz ustalić, że w pozostałym zakresie wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wywiódł wnioskodawca, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając je w części, tj. w zakresie punktów: 1. w części ustalającej, że składniki opisane w literach „h”, „m” i „n” weszły w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (2), 2. w części przyznającej wnioskodawcy składniki majątku opisane w literach: „g”, „h”, „i”, „j”, „k”, „l”, „m” i „n”, 3. w zakresie wysokości zasądzonej na rzecz uczestniczki spłaty powyżej kwoty 41.822,69 zł, a także 5.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 46 kro w zw. z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i ustalenie, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (2) wchodziły przedmioty opisane w punkcie 1 lit. „h”, „m” i „n”, podczas gdy przedmioty te nie znajdują się w majątku małżonków, bowiem zabudowa małego pokoju stanowi własność A. P. (3), jako przedmiot oddany synowi stron do swobodnego użytku, a laptop S. (...), jak i komplet mebli ogrodowych nie istnieją i nie istniały na datę ustania wspólności ustawowej między stronami, a co za tym idzie nie mogły stanowić przedmiotu podziału;

b) art. 46 kro w zw. z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i ustalenie, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (2) nie wchodziły jednostki uczestnictwa w (...) M. ani środki stanowiące równowartość w/w jednostek z uwagi na wykupienie przedmiotowych jednostek przed ustaniem wspólności przez uczestniczkę i zużycie środków przez uczestniczkę na bieżące potrzeby rodziny, mimo nieprzedstawienia przez uczestniczkę żadnego dowodu na poparcie jej twierdzeń;

c) art. 45 §1 kro w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na nieuprawnionym przyjęciu, że roszczenia odszkodowawcze związane z wyprowadzeniem środków z majątku (np. poprzez ich zmarnotrawienie) winny być dochodzone na wniosek zainteresowanego, podczas gdy roszczenia te należy traktować analogicznie do roszczeń z tytułu zwrotu wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków;

d) art. 45 §1 kro w zw. z art. 206 k.c. i art. 207 k.c. w zw. z art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, iż wnioskodawca, który nie zamieszkuje we wspólnym lokalu stron postępowania z uwagi na istniejący pomiędzy uczestnikami silny konflikt, winien zwrócić uczestniczce połowę poniesionych przez nią opłat eksploatacyjnych związanych z korzystaniem z mediów wyłącznie przez uczestniczkę i syna stron, a wg zużycia do zwiększenia którego wnioskodawca nie przyczynił się w żadnym stopniu;

e) art. 27 kro oraz art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że współwłaściciel lokalu niezamieszujący w nim, a przekazujący alimenty zasądzone z tytułu zaspokajania potrzeb rodziny m.in. na drugiego współwłaściciela, na które to potrzeby składają się m.in. opłaty eksploatacyjne za lokal winien dodatkowo oprócz uiszczanych alimentów partycipować w kosztach utrzymania mieszkania w części dotyczącej opłat eksploatacyjnych wygenerowanych przez uprawnionego do alimentacji;

f) art. 45 kro w zw. z art. 207 k.c. w zw. z art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuwzględnieniu roszczenia wnioskodawcy o rozliczeniu nakładów z jego majątku osobistego na samochód A. (...) z uwagi na rzekome dokonanie przez strony podziału rzeczy do korzystania, w sytuacji, gdy strony nigdy w tym zakresie w żadnej formie nie dokonały quoad usum, uczestniczka prawdopodobnie nie ma uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, a w odniesieniu do roszczeń uczestniczki uwzględnił jej żądanie dokonania rozliczeń z tytułu ponoszonych przez nią wydatków na lokal, mimo tego że wnioskodawca w nim nie zamieszkiwał od 9 stycznia 2009 r.;

g) art. 31 §1 pkt 3 kro w zw. z art. 126 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz.U. z 2010 r., Nr 34, poz. 189 ze zm.) dalej ustawa o OFE w zw. z art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię, która doprowadziła do nieuprawnionego odstąpienia przez Sąd od podziału środków zgromadzonych w OFE na koncie uczestniczki z uwagi na nabycie przez wnioskodawcę prawa do emerytury, mimo że w dacie ustania wspólnoty majątkowej wnioskodawca nie miał jeszcze nabytych praw do świadczeń emerytalnych, zaś ustawa o OFE w takiej sytuacji nie pozbawia byłego małżonka prawa do środków zgromadzonych w czasie trwania wspólności majątkowej na rachunku OFE, lecz przewiduje prawo do uzyskania jednorazowej wypłaty pieniężnej;

h) art. 31§1 pkt 3 kro i art. 5 k.c. oraz art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i odstąpienie od podziału środków zgromadzonych w OFE na koncie uczestniczki z powodu sprzeczności tego roszczenia z zasadami współżycia społecznego, mimo że obowiązek dokonania środków zgromadzonych w OFE wynika wprost z obowiązujących w tym zakresie przepisów, zaś Sąd nie wskazał nawet, z którą z zasad współżycia społecznego roszczenie wnioskodawcy jest sprzeczne;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia Sądu, a mianowicie:

a) art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego polegająca na:

- nieuprawnionym przyjęciu, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (2) wchodziły przedmioty opisane w punkcie 1 lit. „h”, „m” i „n”, podczas gdy:

- przedmioty te nie znajdują w majątku małżonków, zaś twierdzenia uczestniczki w tym zakresie nie zostały poparte żadnym dowodem;

- w odniesieniu do mebli ogrodowych, które rzekomo miały się znajdować w piwnicy świadek A. P. (3) wprost wskazał w protokole z rozprawy z 31 października 2013 r. (k. 93), że „w piwnicy byłem co najmniej 5 lat temu, nie jestem w stanie powiedzieć co się tam znajduje”;
- nieuzasadnionym przyjęciu, że wnioskodawcy winne być przyznane z obowiązkiem dokonania stosownej spłaty na rzecz wnioskodawczyni ruchomości opisane w podpunktach „g”, „i”, „j”, „k”, „l” z uwagi na trwale związanie tych składników z lokalem nr (...) b położonym w Ł. przy ul. (...), w sytuacji w której przedmioty te nie są trwale związane z tym lokalem i można je bez najmniejszego problemu wynieść z mieszkania,
- całkowitym pominięciu okoliczności, iż przedmioty opisane w podpunktach „g”, „i”, „j”, „k”, „l” w okresie od stycznia 2009 r. do daty opuszczenia przez uczestniczkę mieszkania położonego w Ł. przy ul. (...), tj. do września 2014 r. używane były wyłącznie przez uczestniczkę postępowania oraz syna uczestników A., przy czym lodówka nie nadaje się do użytku (w dacie wyprowadzki uczestniczka pozostawiła wyłączone urządzenie z resztkami jedzenia), kanapa jest trwale zabrudzona, lampa jest złamana i niekompletna, nadto w toku całego postępowania uczestniczka wносиła o dokonanie podziału ruchomości zgodnie ze stanem posiadania, a przedmioty te były niespornie w jej posiadaniu,
- całkowitym pominięciu okoliczności, iż na skutek wielokrotnie deklarowanej przez uczestniczkę woli dokonania podziału ruchomości zgodnie ze stanem posiadania, wnioskodawca wiedząc, że wprowadzi się do niewyposażonego mieszkania w toku postępowania nabył ze swojego majątku osobistego lodówkę, komplet wypoczynkowy, pasujący do niego żyrandol i lampę;
- całkowitym pominięciu okoliczności, iż uczestniczka postępowania nie tylko deklarowała wolę podziału ruchomości zgodnie ze stanem posiadania, ale także dokonała takiego częściowego podziału jeszcze w toku postępowania zabierając część ruchomości, przy wyprowadzce z lokalu (...) b położonego w Ł. przy ul. (...);
- całkowite pominięcie faktu, że w dacie rzekomego zbycia środków pochodzących z wykupienia jednostek w (...) M. sytuacja finansowa uczestniczki była dobra (dysponowała dochodami miesięcznymi w wysokości ok. 4000 zł) i tym samym nie uzasadniała wykorzystania w/w środków na zaspokojenie potrzeb rodziny;
- nieuzasadnionym przyjęciu, że roszczenie uczestniczki o zwrot połowy nakładów poczynionych z jej majątku odrębnego na majątek wspólny, tj. na lokal nr (...) b położony w Ł. przy ul. (...) w okresie od lutego 2012 r. do grudnia 2012 r. jest uzasadnione, w sytuacji w której wnioskodawca przedmiotowym lokalu nie zamieszkiwał, od 9 stycznia 2009 r., a od 2005 r. opłacał do rąk uczestniczki postępowania alimenty na zaspokojenie potrzeb rodziny złożonej m.in. z uczestniczki i syna A., które zgodnie z twierdzeniami samej uczestniczki przeznaczone były m.in. na opłaty z tytułu czynszu i inne opłaty eksploatacyjne,
- nieuzasadnionym przyjęciu, że roszczenie uczestniczki o zwrot połowy nakładów poczynionych z jej majątku odrębnego na majątek wspólny, tj. na lokal nr (...) b położony w Ł. przy ul. (...) w okresie od stycznia 2013 r. do lutego 2014 r. jest uzasadnione, w sytuacji w której nie ma wątpliwości, iż wnioskodawca w tym okresie w przedmiotowym lokalu w ogóle nie zamieszkiwał, a co za tym idzie brak jest podstaw do obciążania go w tym zakresie opłatami eksploatacyjnymi;
- całkowite pominięcie przy ustalaniu po stronie wnioskodawcy obowiązku zwrotu połowy nakładów poczynionych z jej majątku odrębnego na majątek wspólny, tj. na lokal nr 66b położony w Ł. przy ul. (...) w okresie od lutego 2012 r. do lutego 2014 r., iż w okresie wyłącznego korzystania z przedmiotowego lokalu uczestniczka postępowania doprowadziła do jego zadłużenia, które na dzień wydawania skarżonego postanowienia wynosi 3815,45 zł, a którego spłata z uwagi na przyznanie wnioskodawcy spornego lokalu będzie obciążała wnioskodawcę;
- nieuzasadnionym przyjęciu, że w dacie ustania wspólności majątkowej małżeńskiej pomiędzy uczestnikami niniejszego postępowania wnioskodawca nabył już prawo do emerytury wojskowej, podczas gdy w rzeczywistości w dacie tej wnioskodawca nie posiadał takiego uprawnienia;

b) art. 328 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez brak wskazania w treści uzasadnienia orzeczenia:

- na jakiej podstawie Sąd I instancji przyjął, że uczestniczka zużyła środki pochodzące z wykupu jednostek uczestnictwa w (...) M., w sytuacji w której uczestniczka nie przedstawiła na tę okoliczność nie tylko jakichkolwiek dowodów, ale też jakichkolwiek spójnych i logicznych twierdzeń;

- na jakiej podstawie Sąd Rejonowy ustalił, że tylko w zakresie korzystania z samochodu A. (...) doszło pomiędzy stronami do podziału do używania;

co utrudnia kontrolę merytoryczną zapadłego rozstrzygnięcia;

c) art. 520 §3 k.p.c. przez jego niezastosowanie, w sytuacji w której konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego ds. wyceny nieruchomości wynikała wyłącznie z niewłaściwej postawy procesowej uczestniczki postępowania, bowiem wartość lokalu została ustalona na rozprawie w sposób zgodny na kwotę 170.000 zł.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez:

a) ustalenie, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (2):

- wchodziły jednostki uczestnictwa (...) M. o łącznej wartości 4.418,73 zł,

- nie wchodziły składniki opisane w punkcie 1 lit. „h”, „m”, „n” skarżonego postanowienia,

b) dokonanie podziału majątku wspólnego w ten sposób, że:

- przyznać na rzecz wnioskodawcy składniki majątku opisane w punktach 1 lit. „a –f” i „o”;

- przyznać na rzecz uczestniczki składniki majątku opisane w punktach 1 lit. „g”, „i-l” i „p-z”;

c) zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 41.822,69 zł tytułem dopłaty i wzajemnych rozliczeń płatną w ratach: pierwsza rata w kwocie 30.000 zł w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się postanowienia oraz druga w kwocie 11.822,69 zł w terminie siedmiu miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

d) ustalenie, że wnioskodawca i uczestniczka postępowania ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie bez zasądzenia od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwoty 726,11 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

e) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych.

Od przedmiotowego postanowienia apelację wywiodła także uczestniczka postępowania, będąc reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1.naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść postanowienia, a mianowicie:

a) art. 233 §1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego i w konsekwencji błędnym ustaleniu składników majątków wspólnego podlegającego podziałowi poprzez ustalenie, że rozliczeniu w ramach majątku wspólnego nie podlegają kwoty wypłacone wnioskodawcy w latach 2009 i 2012 z tytułu nienależnie pobranego podatku za lata 2006 i 2007 z uwagi na ich przeznaczenie przez wnioskodawcę na bieżące potrzeby w sytuacji, gdy wydatki te przekraczają czynności zwykłego zarządu, nie były one konsultowane z uczestniczką i zostały wydatkowane na potrzeby własne wnioskodawcy, który nie miał podstaw swobodnie nimi dysponować,

b) art. 684 k.p.c. w zw. z art. 576 §3 k.p.c. poprzez zaniechanie zbadania i ustalenia przez Sąd czy deklarowane przez pozwanego oszczędności w wysokości 25.000 zł wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków i podlegają rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania w sytuacji, gdy Sąd z urzędu bada skład i wartość majątku;

c) art. 320 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez rozłożenie zasądzonego od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki świadczenia na raty w sytuacji, gdy to wnioskodawca był inicjatorem niniejszego postępowania, otrzymał w ramach podziału majątku wspólnego główne składniki majątku (mieszkanie oraz samochód), postępowanie działowe trwało ponad 2 lata, a zatem miał pełną możliwość poczynienia takich planów i kroków w swoim majątku, które mogły zapewnić jednorazową spłatę uczestniczki;

2.naruszenie prawa materialnego, tj. art. 31 §1 i 2 kro, poprzez błędną jego wykładnię polegającą na ustaleniu, że wypłacona na rzecz wnioskodawcy w latach 2009 i 2012 kwota z tytułu nienależnie pobranego podatku za lata 2006 i 2007 nie stanowi majątku wspólnego małżonków i nie podlega rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania w sytuacji, gdy kwoty te bezspornie zostały uzyskane przez wnioskodawcę w toku trwania małżeństwa, a przed ustaniem wspólności ustawowej małżonków.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego postanowienia w następujący sposób:

1. w pkt 1. poprzez dodanie ppkt „aa” o treści „środki wypłacone z tytułu nienależni pobranego podatku za lata 2006 i 2007 w kwocie 37.036 zł oraz w kwocie 31.626 zł;

2. w pkt 1. poprzez dodanie ppkt „bb’ o treści „środki pieniężne w kwocie 25.000 zł”;

3. w pkt 2. ppkt a) przez przyznanie wnioskodawcy składników majątku dodatkowo opisanych w pkt 1 ppkt „aa” i „bb”;

4. w pkt 3. poprzez to, że zasądzoną od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 65.119,56 zł podwyższyć do kwoty 111.950,56 zł płatnej w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w płatności tej kwoty; a nadto

5. poprzez zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację uczestniczki wnioskodawca wносиł o jej oddalenie i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego według norm prawem przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej z 26 czerwca 2015 r. pełnomocnik wnioskodawcy złożył pismo przygotowawcze, w którym zmodyfikował swoją apelację w ten sposób, że wniósł o uwzględnienie we wzajemnych rozliczeniach stron z tytułu nakładów z majątku osobistego A. P. (1) na majątek wspólny kwoty 8264,89 zł, jaką stanowi spłacony przez niego w całości w dniu 24 czerwca 2015 r. dług z tytułu zaległości związanych z kosztami utrzymania mieszkania położonego przy ul. (...) w Ł., wnosząc jednocześnie o zobowiązanie A. P. (2) do zapłaty na jego rzecz z tego tytułu kwoty 6944,25 zł, co w konsekwencji wpłynie na pomniejszenie spłaty należnej uczestniczce od A. P. (1) o wskazaną kwotę. W uzasadnieniu tego podał, że na kwotę 6944,25 zł jaką uczestniczka winna zwrócić wnioskodawcy składają się: koszty utrzymania mieszkania w okresie do stycznia 2014 r. w wysokości 2333,39 zł, koszty opłat za media zależne od zużycia i niezapłaconia przez uczestniczkę w okresie od stycznia do października 2014 r. w wysokości 1377,60 zł, 71% pozostałych kosztów utrzymania mieszkania w okresie od stycznia 2014 r. do czerwca 2015 r. (5.931,50 zł – 1.377,60 zł = 4553,90 zł) w wysokości 3233,26 zł. Wyjaśnił, że we wrześniu 2014 r. uczestniczka wyprowadziła się z przedmiotowego mieszkania nie informując o tym ani wnioskodawcy, ani wspólnoty mieszkaniowej, dodając, że dopiero z jego inicjatywy administrator został poinformowany, że lokal nie jest zamieszkały, co wpłynęło na znaczne obniżenie opłat, które od listopada 2014 r. wynoszą łącznie 394,84 zł i zgodnie ze stanowiskiem Sądu I instancji powinny być przez strony poniesione w następującej proporcji wnioskodawca 29%, a uczestniczka 71%. Pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, że niespornym jest to, że uczestniczka nie korzysta z lokalu, przy czym początkowo zaprzeczył, by doszło do zmiany zamków w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w Ł., ale ostatecznie – po okazaniu

wnioskodawcy jego pisma z dnia 20 kwietnia 2015 r. - przyznał, że do takiej zmiany doszło. Podnosił, że uczestniczka w zasadzie korzysta z lokalu, bo są w nim jej rzeczy, dodając, że w tymże lokalu uczestniczka zamknęła jeden pokój, co uniemożliwia apelującemu wnioskodawcy korzystanie z niego. Ostatecznie pełnomocnik wnioskodawcy poparł własną apelację ze zmianą przedstawioną w piśmie przygotowawczym złożonym na rozprawie apelacyjnej, wnosił o oddalenie apelacji uczestniczki oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Pełnomocnik uczestniczki poparł natomiast własną apelację i wnosił o oddalenie apelacji wnioskodawcy. Jednocześnie pełnomocnik uczestniczki złożył na rozprawie apelacyjnej pismo wnioskodawcy bez jego podpisu z dnia 20 kwietnia 2015 r., z którego wynikało, że A. P. (1) wymienił zamek w lokalu mieszkalnym nr (...) b przy ul. (...) w Ł., którego autorstwo wnioskodawca potwierdził, oraz własne pismo do pełnomocnika wnioskodawcy w reakcji na przedmiotowe pismo wnioskodawcy. Uczestniczka negowała zaś pozostawienie w lokalu jakichkolwiek rzeczy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja wnioskodawcy, w ostatecznie sprecyzowanym kształcie, odniosła jedynie częściowo skutek, a mianowicie w postaci zmiany skarżonego punktu 3 postanowienia pierwszoinstancyjnego, natomiast w pozostałym zakresie okazała się bezzasadna, wobec czego w tej części podlegała oddaleniu. Co się zaś tyczy apelacji uczestniczki postępowania, to okazała się całkowicie pozbawiona uzasadnionych podstaw i jako taka została oddalona w całości.

Na wstępie należy wskazać, że zarzuty obojga skarżących dotyczą zarówno sfery materialnoprawnej, jak i procesowej. Sąd Okręgowy zważył przy tym, że zasadność żądań skarżących zależała od zbadania zarówno tego, czy Sąd I instancji w prawidłowy sposób ustalił skład, a co się z tym wiąże, także wartość majątku wspólnego podlegającego podziałowi w niniejszej sprawie, jak i od tego, czy Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób dokonał podziału wspólnego majątku i wzajemnych rozliczeń pomiędzy byłymi małżonkami A. i A. P. (1).

Przed odniesieniem się do konkretnych zarzutów apelacyjnych należy jednak poczynić kilka uwag natury ogólnej związanych z przedstawieniem zasad rządzących przebiegiem postępowania w sprawie o podział majątku wspólnego. Przepisem regulującym ustalenie składu majątku wspólnego jest art. 567 k.p.c. W §3 powołanego artykułu, ustawodawca nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów postępowania o dziale spadku, które z kolei odsyłają do odpowiedniego stosowania przepisów o zniesieniu współwłasności (art. 688 k.p.c.). Mając na uwadze to podwójne odesłanie w postępowaniu o podział majątku wspólnego małżonków Sąd rozstrzyga o przynależności poszczególnych przedmiotów do dorobku, do oddzielnych mas majątkowych, o tym jakie wydatki i nakłady z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego – i odwrotnie – podlegają zwrotowi, o roszczeniach z tytułu posiadania rzeczy, pobranych pożytkach, długach i wierzytelnościach (tak SN w uchwale z 19.05.1989 r., III CZP 52/89, OSNC 1990/4-5/60).

Ugruntowaną w judykaturze jest zasada, że przedmiotem podziału mogą być jedynie przedmioty majątkowe, które były objęte wspólnością ustawową małżeńską w chwili jej ustania i które nadal znajdują się w majątku małżonków (byłych małżonków), objęte ich współuprawnieniem w częściach ułamkowych. Rozliczeniu podlega więc całość stosunków majątkowych według stanu na dzień ustania wspólności ustawowej, natomiast podziałowi podlega stan czynny masy majątkowej w chwili dokonywania podziału (tak postanowienie SN z 15.12.2004 r., IV CSK 356/04, LEX 750006).

Mając na uwadze treść obu apelacji trzeba też wskazać, że w postępowaniu o podział majątku wspólnego Sąd rozstrzyga także o wzajemnych rozliczeniach byłych małżonków. Każdy z nich może korzystać ze zgromadzonych w okresie małżeństwa środków finansowych, jednak należy pamiętać, że rozliczeniu nie podlegają jedynie te, które zostały wydane na zaspokojenie usprawiedliwionych własnych potrzeb, do wykazania czego zobowiązana jest strona postępowania, która pieniądze zużyła – zgodnie z ogólną zasadą ciężaru dowodu obowiązującą w sprawach cywilnych (art. 6 k.c.). W wypadku wyzbycia się nieuzasadnionego i tym samym wyrządzenia drugiemu małżonkowi szkody, poszkodowanemu należy się odszkodowanie w wysokości połowy wartości wydatkowanych w sposób nieuzasadniony środków. Roszczenia z tego tytułu należy traktować analogicznie jak roszczenia z tytułu zwrotu wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków (tak SN w postanowieniu z 19.06.2009 r., V CSK 485/08, LEX 537040).

Wobec zgłoszonych na rozprawie wniosków dowodowych przez obie apelujące strony, a mianowicie zgłoszenia przez pełnomocnika wnioskodawcy wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci zaświadczenia Wspólnoty Mieszkaniowej położonej w Ł. przy ul. (...) z dnia 25 czerwca 2015 r. o dokonaniu przez A. P. (1) spłaty całego zadłużenia lokalu mieszkalnego (...) b przy ul. (...), a także zgłoszenia przez pełnomocnika uczestniczki wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań uczestniczki na okoliczność wymiany przez wnioskodawcę zamków w lokalu mieszkalnym, jak również tego, że aktualnie skarżąca nie korzysta z w/w lokalu mieszkalnego, tytułem wstępu należy przypomnieć, że Sąd odwoławczy orzeka w oparciu o przepis art. 382 k.p.c. na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym z uwzględnieniem treści art. 381 k.p.c.

Oceniając zatem wniosek pełnomocnika uczestniczki Sąd II instancji doszedł do przekonania, że należało go oddalić, albowiem nie zachodzi w niniejszej sprawie konieczność przesłuchania uczestniczki we wskazanym wyżej zakresie, skoro w istocie poza sporem pozostaje to, że wnioskodawca wymienił zamek w mieszkaniu nr (...) b przy ul. (...) w Ł., a także, że uczestniczka nie przebywa w tym lokalu. Powyższe okoliczności wynikają zresztą wprost ze złożonego na rozprawie apelacyjnej przez pełnomocnika uczestniczki pisma z 20 kwietnia 2015 r., do którego autorstwa wnioskodawca przyznał się wprost w trakcie tej rozprawy.

Natomiast w przypadku w/w wniosku dowodowego pełnomocnika wnioskodawcy Sąd II instancji dopuścił dowód z zaświadczenia Wspólnoty Mieszkaniowej położonej w Ł. przy ul. (...) z dnia 25 czerwca 2015 r. na okoliczność ustalenia dokonania przez A. P. (1) spłaty całego zadłużenia lokalu mieszkalnego nr (...) b przy ul. (...) w Ł., albowiem przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu okazało się niezbędne do zweryfikowania rozstrzygnięcia w zakresie wzajemnych rozliczeń i w konsekwencji zasądzonych należnych dopłat pomiędzy byłymi małżonkami A. i A. P. (1). W szczególności Sąd II instancji uznał, że w świetle twierdzeń pełnomocnika wnioskodawcy, a mianowicie tego, że wysokość przedmiotowego zadłużenia powstawała sukcesywnie, a całość została spłacona przez skarżącego 24 czerwca 2015 r., istniały ku temu podstawy w rozumieniu art. 381 k.p.c., tym bardziej, że pełnomocnik uczestniczki – poza wyrażeniem dezaprobaty, że wobec opieszałego działania strony przeciwnej nie mógł wcześniej wypowiedzieć się pisemnie w tym zakresie i poza zanegowaniem wnioskowanego przez A. P. (1) nierównego rozliczenia pomiędzy stronami dokonanej przez apelanta całkowitej spłaty omawianego zadłużenia – w istocie nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń w kwestii samej zasadności dopuszczenia na etapie postępowania odwoławczego wskazanego dowodu.

W świetle powyższego należy w tym miejscu zauważyć, że zasadniczo nie jest obowiązkiem Sądu odwoławczego powtarzanie ustaleń i oceny prawnej dokonanych przez Sąd I instancji, o ile bowiem je podziela, wystarczy dać temu w uzasadnieniu wyraz. Stosując powyższą regułę Sąd Okręgowy stwierdza, że podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, stąd nie zachodzi potrzeba ich powtarzania oraz dokonywanie ich szczegółowej analizy.

Zdaniem Sądu II instancji uzupełnienia wymaga jedynie dodatkowe ustalenie, że w dniu 24 czerwca 2015 r. wnioskodawca A. P. (1) dokonał wpłaty 8264,89 zł tytułem całkowitej spłaty zadłużenia lokalu mieszkalnego (...) b przy ul. (...) w Ł., którego strony są współwłaścicielami. Zadłużenie z tego tytułu na dzień 31 grudnia 2013 r. wynosiło 2333,39 zł, a za okres od 1 stycznia 2014 r. do 24 czerwca 2015 r. wynosiło tytułem zaległości podstawowej 5733,60 zł, tytułem zaś naliczonych odsetek od 1 sierpnia 2014 r. do 31 maja 2015 r. 186,90 zł /zaświadczenie Wspólnoty Mieszkaniowej położonej w Ł. przy ul. (...) z dnia 25 czerwca 2015 r. – k. 625/. A ponadto Sąd II instancji ustalił, że wnioskodawca wymienił zamki w w/w lokalu mieszkalnym oraz że uczestniczka postępowania nie przebywa od września 2015 r. w tym lokalu /pismo wnioskodawcy z 20.04.2015 r. – k. 627, a nadto okoliczność przyznana przez wnioskodawcę na rozprawie apelacyjnej z 26 czerwca 2015 r.: 8min.57sek. – płyta CD k. 639/.

Przechodząc do oceny zasadności stawianych przez obie strony zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy zważył, że w pierwszej kolejności należy odnieść się do przypisywanych Sądowi I instancji uchybień procesowych, gdyż z istoty rzeczy wnioski w tym zakresie determinują kierunek dalszych rozważań skierowanych na ocenę podniesionych w obu apelacjach zarzutów dotyczących naruszeń przepisów prawa materialnego.

I tak, za całkowicie chybiony należało, zdaniem Sądu II instancji, uznać zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c., którego uzasadnienie w obu apelacjach- pomimo skierowania każdej z nich do odmiennych

składników majątku wspólnego podlegających podziałowi - sprowadza się w istocie do twierdzenia, że Sąd Rejonowy nie przeprowadził wszechstronnej analizy zebranego materiału dowodowego i w konsekwencji nieprawidłowo ustalił skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (1), co przekładało się wprost na ustalenie wartości tego majątku, a także rzutowało na dokonane pomiędzy stronami rozliczenia i ustalenie wysokości należnej uczestniczce dopłaty. W pierwszej kolejności należy zatem zbadać, czy Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił skład i wartość majątku wspólnego.

Analiza akt sprawy wskazuje po pierwsze na to, że pomiędzy stronami nie było w istocie sporu co do wartości ruchomości, ani też – wbrew wywodom apelacyjnym wnioskodawcy - co do tego, że w skład majątku wspólnego wchodziły meble ogrodowe i zabudowa małego pokoju, o czym świadczy wydruk korespondencji mailowej (k. 89), w której były wyszczególnione m.in. w/w składniki, a także złożone do protokołu rozprawy z 31 października 2013 r. oświadczenie pełnomocnika wnioskodawcy o przyznaniu wartości ruchomości wskazanych w pkt 1-11 i 14 we wskazanym wydruku maila (k. 90). A skoro tak, to całkowicie niezrozumiałym jest w tym zakresie podniesiony przez skarżącego zarzut apelacyjny i poza powyższą konstatacją nie zasługuje na żadną pogłębioną analizę.

Natomiast w toku postępowania pierwszoinstancyjnego faktycznie zaistniały wątpliwości co do laptopa S. (...) podlegającego podziałowi. W tym jednak zakresie Sąd Rejonowy – wbrew twierdzeniom apelującego wnioskodawcy - przeprowadził wnikliwe rozważania, które w sposób staranny zostały przedstawione w pisemnych motywach skarżonego postanowienia i które w całości Sąd II instancji podziela. Za taką oceną przemawia w szczególności to, że Sąd pierwszej instancji skonfrontował ze sobą nie tylko treść zeznań spierających się stron (k. 84 i 85), ale uwzględnił także zeznania ich wspólnego syna A. (k. 92- 93), trafnie wskazując, że w tym zakresie zeznania uczestniczki (k. 84) i świadka A. P. (3) były zgodne, wzajemnie się uzupełniały i tworzyły spójną całość. Dokonanej w taki sposób ocenie Sąd Rejonowy nie sposób przypisać jakiegokolwiek błędu. Rozpatrując kwestię naruszenia art. 233 §1 k.p.c. przypomnieć bowiem należy, że w myśl tego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 §1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Z taką jednak sytuacją niewątpliwie nie mamy do czynienia na gruncie badanej sprawy, albowiem ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Rejonowy z poszanowaniem wszystkich reguł wynikających z dyspozycji art. 233 §1 k.p.c.

Jeśli zaś chodzi o kwestionowany przez apelującego wnioskodawcę sposób podziału ruchomości, to jak wynika z lektury akt sprawy i uzasadnienia skarżonego postanowienia Sąd Rejonowy prawidłowo wziął pod uwagę przede wszystkim stanowiska stron, w szczególności w takim zakresie, w jakim były one zgodne (k. 518), co dotyczyło: samochodu, szafy w zabudowie w sypialni, TV jvc 14``, kina domowego i kamery, uwzględniając też stanowisko uczestniczki, która wносиła także o przyznanie wnioskodawcy innych niż szafa rzeczy trwale związanych z lokalem, ponieważ lokal ów miał otrzymać wnioskodawca, a także znajdującego się w lokalu wyposażenia, albowiem

uczestniczka nie miałyby go dokąd przenieść (z wyjątkiem mebli, stołu oraz pralki i odkurzacza, która zabrała ze sobą). Słusznie zatem Sąd I instancji uwzględniając stanowiska stron, przyznał wnioskodawcy również: żyrandol, zabudowę małego pokoju, lodówkę, sofę, lampę stojącą, TV sony 29``, meble ogrodowe, przy czym godzi się zauważyć, że skarżący nie kwestionował, że w/w rzeczy znajdują się w wyposażeniu lokalu (k. 574, k. 89-90), a ponadto potwierdził na rozprawie z 31 października 2013 r. ich wartość (protokół rozprawy - k. 90, wydruk maila - k. 89). Prawidłowo również Sąd Rejonowy przyznał wnioskodawcy sporny laptop sony vaio, skoro z materiału dowodowego - wbrew twierdzeniom apelanta - wynika, że wchodził w skład majątku wspólnego byłych małżonków P., a obecnie jest w posiadaniu wnioskodawcy.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że całkowicie bezzasadnym okazał się tym samym zarzut apelacyjny wnioskodawcy dotyczący naruszenia art. 46 k.r.o. w zw. z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. dotyczący ustaleń Sądu Rejonowego, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (2) wchodziły przedmioty opisane w punkcie 1 lit. „h”, „m” i „n” i mogły stanowić przedmioty podziału. Ustalenia Sądu Rejonowego, co do omawianych składników majątku wspólnego były bowiem prawidłowe, znajdowały silne oparcie w materiale dowodowym, a przy tym Sąd orzekając o wyjściu byłych małżonków P. ze współwłasności w tym zakresie zastosował właściwe przepisy, dokonał ich poprawnej wykładni i wyciągnął na tej podstawie prawidłowe wnioski jurystyczne. W tym stanie rzeczy Sąd II instancji doszedł do przekonania, że przeciwnie twierdzenia apelującego wnioskodawcy zostały podniesione jedynie na potrzeby apelacji, stanowiąc w rzeczywistości niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy w pełni podziela także ocenę Sądu I instancji w zakresie odnoszącym się do spornych pomiędzy stronami kwestii dotyczących jednostek uczestnictwa w (...) M., które zostały przed ustaniem wspólności wykupione przez uczestniczkę (k. 31), a także kwot wypłaconych wnioskodawcy z tytułu nienależnie pobranego podatku za lata 2006 i 2007 w kwotach odpowiednio 37.036 zł i 31.626 zł, które wnioskodawca otrzymał 10 listopada 2009 r. i 21 maja 2010 r. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy wskazał, że skoro wnioskodawca nie dochodził w miejsce wykupionych przez uczestniczkę jednostek uczestnictwa w (...) roszczenia odszkodowawczego w związku z wyprowadzeniem środków z majątku, zarzucając np. ich zmarnotrawienie, przeto brak było podstaw do ich wzajemnego rozliczenia. Biorąc pod uwagę sytuację materialną stron w okresie wykupu przez uczestniczkę przedmiotowych jednostek uczestnictwa, jak i w okresie otrzymania przez wnioskodawcę zwrotu podatku, należało uznać, że całkowicie uprawnionym był wniosek tego Sądu, że zarówno uczestniczka, jak i wnioskodawca zużyli je w sposób uzasadniony na bieżące potrzeby. Należy bowiem mieć na uwadze, że z jednej strony wnioskodawca był, w odróżnieniu od uczestniczki, obciążony obowiązkiem zaspokajania potrzeb rodziny w kwocie łącznej ponad 1.000 zł, z drugiej zaś strony należy mieć na uwadze, że wnioskodawca złożył bardzo obszerne i udokumentowane zestawienie, na co zostały spożytkowane przedmiotowe kwoty, a nadto wyjaśnił w swoich zeznaniach, na co te kwoty przeznaczył oraz opisał swoją sytuację materialną w okresie od pierwszej wypłaty do ustania wspólności (zestawienie - k. 203 v. i 204, umowa kredytu- k. 219, dokumenty dotyczące kosztów związanych z samochodem- k. 220- 225, 233- 244, porozumienie w sprawie spłaty zadłużenia- k. 226- 229, zeznania wnioskodawcy- k. 514- 515). Całokształt zgromadzonego materiału dowodowego czynił też uprawnionym stwierdzenie Sądu Rejonowego, że uczestniczka nie zmarnotrawiła środków pochodzących z wykupu jednostek uczestnictwa w (...) M.. Za taką oceną przemawiają zarówno zasady logicznego rozumowania, jak i doświadczenie życiowe. Z prawidłowych ustaleń Sądu I instancji wynika, że uczestniczka wystąpiła przeciwko wnioskodawcy o przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny, wskazując, że środki uzyskane w drodze powództwa chce przeznaczyć na utrzymanie mieszkania oraz zaspokojenie, chociaż w części, potrzeb dorastających synów. W dniu 20 lipca 2005 r. zawarto ugodę w sprawie. W sprawie rozwodowej, postanowieniem z 27 stycznia 2011 r., Sąd Okręgowy w Ł. zobowiązał wnioskodawcę do zaspokajania potrzeb rodziny, tj. uczestniczki i wspólnego syna A. (pozew- k. 205- 206). Obecnie zaś uczestniczka jest zatrudniona w jednostce wojskowej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z wynagrodzeniem miesięcznym 1.800 zł netto, przy czym nie posiada oszczędności, natomiast jest zobowiązana spłacić pożyczkę zaciągniętą w pracy w wysokości 4.000 zł, z czego miesięcznie spłaca 200 zł. Poza tym uczestniczka mieszka z synem stron - A. P. (3), który poza alimentami od wnioskodawcy nie ma innych źródeł dochodu, przy czym po pokryciu wydatków uczestniczce i jej synowi nie pozostają żadne nadwyżki (zeznania wnioskodawcy - k. 512; zeznania uczestniczki postępowania - k. 517). Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd

II instancji całkowicie podzielił stwierdzenie Sądu Rejonowego, że nie można przypisać uczestniczce zmarnotrawienia spornych środków. Ocena Sądu Rejonowego w omawianym zakresie, w uznaniu Sądu Okręgowego, cechuje się rzetelnością i wnikliwością, albowiem uwzględniła zarówno dysproporcję badanych kwot, jak też ilość i rodzaj wydatków poniesionych przez wnioskodawcę, a także sytuację materialno – rodzinną uczestniczki, co uzasadniało przyjęcie, że obie strony wydatkowały sporne kwoty na bieżące potrzeby i żadna z nich nie roztrwonila przedmiotowych środków działając w ten sposób szkodę drugiego współmałżonka.

Powyższe przesądza, że chybnym okazał się również podnoszony w apelacji uczestniczki zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 31 §1 i 2 kro poprzez nie zaliczenie kwot zaległego podatku pobranych przez wnioskodawcę jako składnika majątku wspólnego, którego zużycie przez A. P. (1) – według stanowiska skarżącej uczestniczki – winno podlegać rozliczeniu pomiędzy stronami w niniejszym postępowaniu. Z tych samych powodów Sąd II instancji analogicznie ocenił zarzuty wywiedzione w apelacji wnioskodawcy dotyczące naruszenia art. 46 kro w zw. z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 45 §1 kro w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c., przyjmując w konsekwencji, że całkowicie nieuprawnionym było twierdzenia skarżącego, że Sąd Rejonowy winien był zaliczyć w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. i A. P. (2) jednostki uczestnictwa w (...) M. i dokonać z tego tytułu pomiędzy nimi rozliczeń. Żadna ze stron nie zmarnotrawiła bowiem w/w środków pieniężnych, albowiem całokształt okoliczności sprawy oceniany przez pryzmat zasad logiki, ale też doświadczenia życiowego, wskazuje, że zostały one przeznaczone na uzasadnione bieżące potrzeby apelantów.

Z kolei podniesiony w apelacji wnioskodawcy zarzut dotyczący naruszenia art. 233 §1 k.p.c. polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że w dacie ustania wspólności majątkowej małżeńskiej pomiędzy uczestnikami postępowania wnioskodawca nabył już prawo do emerytury wojskowej, podczas gdy w rzeczywistości w dacie tej wnioskodawca nie posiadał takiego uprawnienia, to Sąd Okręgowy zważył, że koresponduje on z kolejnym zarzutem dotyczącym naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 31 §1 pkt 3 kro w zw. z art. 126 ustawy o OFE w zw. z art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię, która doprowadziła do nieuprawnionego odstąpienia przez Sąd od podziału środków zgromadzonych w OFE na koncie uczestniczki z uwagi na nabycie przez wnioskodawcę prawa do emerytury. Wbrew twierdzeniom apelanta Sąd Rejonowy nie stwierdził, że skarżący nabył uprawnienia emerytalne przed ustaniem wspólności majątkowej, albowiem z ustaleń faktycznych tego Sądu wynika, że prawidłowo ustalił, iż A. P. (4) „od 31 maja 2012 roku przebywa na emeryturze wojskowej- z uwagi na długotrwałe zwolnienie- w wysokości netto 3.000 zł”, opierając się w tym zakresie wprost na zeznaniach wnioskodawcy (uzasadnienie - k. 571, zeznania wnioskodawcy - k.512), co czyni chybnym zarzut dotyczący naruszenia art. 233 §1 k.p.c.

Z powołanej przez apelanta regulacji zawartej w art. 126 ustawy o OFE wynika, że w przypadku rozwiązania małżeństwa przez rozwód lub jego unieważnienia, środki zgromadzone na rachunku członka funduszu, przypadające byłemu współmałżonkowi w wyniku podziału majątku wspólnego, są przekazywane w ramach wypłaty transferowej na rachunek byłego współmałżonka w otwartym funduszu. Celem gromadzenia środków na rachunku otwartego funduszu emerytalnego jest zabezpieczenie w przyszłości odpowiedniej wysokości świadczenia emerytalnego. W tych okolicznościach, skoro podziałowi podlegają środki gromadzone przez byłych małżonków dla zabezpieczenia wyższych świadczeń emerytalnych, z których korzystaliby wspólnie, gdyby małżeństwo nie ustało, winne być one rozliczone zgodnie z regułą z art. 126 cytowanej ustawy w ramach wypłaty transferowej. Lektura uzasadnienia Sądu I instancji wskazuje natomiast na to, że – odmiennie niż twierdzi skarżący - prawidłowo tenże Sąd ustalił, że środki w OFE zgodnie z art. 31§2 pkt 3 kro należą do majątku wspólnego i w konsekwencji stwierdził, że wchodzi one do tego majątku wspólnego byłych małżonków P., konkludując, że co do zasady powinny zostać podzielone pomiędzy małżonkami w sposób wynikający z przepisów szczególnych regulujących Otwarte Fundusze Emerytalne. A skoro tak, to także zarzut dotyczący naruszenia art. 31 §1 pkt 3 kro w zw. z art. 126 ustawy o OFE w zw. z art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c., okazał się pozbawiony jakiegokolwiek uzasadnienia.

W tym stanie rzeczy Sądowi Okręgowemu pozostał do oceny wiążący się bezpośrednio z powyższymi rozważaniami zarzut apelującego odnoszący się do naruszenia art. 31§1 pkt 3 kro i art. 5 k.c. oraz art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i odstąpienie od podziału środków zgromadzonych

w OFE na koncie uczestniczki z powodu sprzeczności tego roszczenia z zasadami współzycia społecznego. W tym bowiem zakresie Sąd Rejonowy uznał, że żądanie przez wnioskodawcę podziału środków zgromadzonych na OFE jest sprzeczne z art. 5 k.c. Całokształt okoliczności niniejszej sprawy, w ocenie Sądu II instancji, prowadzi do przekonania, że taka decyzja Sądu była prawidłowa. W szczególności słusznie Sąd Rejonowy uznał, że takie rozwiązanie jest zgodne z zasadami słuszności i współzycia społecznego, skoro wnioskodawca nabył już prawo do emerytury wojskowej i z tego tytułu otrzymuje comiesięcznie kwotę 3.000 zł, podczas gdy uczestniczka nie ma jeszcze nabytych praw do świadczeń emerytalnych, a do tego posiada stosunkowo krótki okres zatrudnienia. Uwzględnienie stanowiska wnioskodawcy doprowadziłyby, bowiem do rażącego pokrzywdzenia interesów uczestniczki. Warto jest również w tym miejscu wskazać, że Sąd dokonując podziału środków zgromadzonych na funduszach emerytalnych, nie jest w żaden sposób ograniczony sposobem ich podziału, co oznacza, że środki z tych funduszy mogą być przyznane w wyniku podziału majątku wspólnego tylko małżonkowi, na którego rachunku środki te zostały zgromadzone, bądź też w całości lub części jego współmałżonkowi (zob. K. Skiepmo, pod red. J. Ignaczewskiego, Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków, Warszawa 2013, str. 108-110, a także por. postanowienie SO w Suwałkach z 19.09.2014 r., I Ca 185/14).

Co się zaś tyczy zarzutu w apelacji wnioskodawcy dotyczącego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na uwzględnieniu roszczenia uczestniczki o zwrot połowy nakładów na lokal mieszkalny nr (...) b położony przy ul. (...) w Ł., to w tym miejscu należy przypomnieć, że wskazany przepis reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny zatem skonkretyzować się w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym, czego apelujący nie uczynił. Z uwagi na powyższe można jedynie, zdaniem Sądu drugiej instancji, przypuszczać, że skarżącemu w rzeczywistości nie tyle chodziło o zakwestionowanie podstawy faktycznej ustalonej przez Sąd Rejonowy, co o dokonaną przez tenże Sąd wykładnię przepisów prawa materialnego, tego dotyczyły jednak kolejne zarzuty apelacyjne.

Przystępując zatem do oceny zarzutów podniesionych w apelacji wnioskodawcy dotyczących naruszenia art. 45 §1 kro w zw. z art. 206 k.c. i art. 207 k.c. w zw. z art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c., a także naruszenia art. 27 kro oraz art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c., które w istocie sprowadzają się do zakwestionowania prawidłowości dokonanych przez Sąd Rejonowy rozliczeń pomiędzy stronami z tytułu opłat eksploatacyjnych na wspólny lokal mieszkalny nr (...) b przy ul. (...) w Ł., należy wskazać, że nieprawidłowości takiego rozstrzygnięcia skarżący upatruje w tym, że od stycznia 2009 r. nie mieszka w przedmiotowym lokalu razem z uczestniczką i ich wspólnym synem A., na którego rzecz w tym czasie uiszczał alimenty. Argumentacja apelanta nie zasługuje jednak na aprobatę, albowiem - jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy - całkowicie nieuprawnionym jest jego wniosek jakoby skarżący był częściowo zwolniony z obowiązku ponoszenia opłat za lokal, ponieważłożył na zaspokojenie potrzeb rodziny. Uzasadnienie apelacji w tym zakresie wskazuje na pewne niezrozumienie ze strony wnioskodawcy odmienności ciążących na nim obowiązków z tytułu zaspokajania potrzeb rodziny (które musiałby ponieść niezależnie od tego, gdzie zamieszkiwałby jego syn, wobec którego ciąży na apelancie obowiązek alimentacyjny) oraz spoczywających na nim jako na współwłaścicielu obowiązku ponoszenia opłat na w/w lokal mieszkalny. W szczególności należy zgodzić się z Sądem I instancji, że świadczenie na zaspokajanie potrzeb rodziny to świadczenie ze strony wnioskodawcy na rzecz pozostałych członków rodziny, na pokrycie ich potrzeb i wydatków, którego wysokość ustala Sąd biorąc z jednej strony możliwości zobowiązanego, a z drugiej strony potrzeby i wydatki uprawnionego. Także Sąd II instancji stoi na stanowisku, że z faktu, opłacanie przez wnioskodawcę należności z tytułu zaspokajania potrzeb rodziny nie można wyprowadzić wprost wniosku, że w taki oto sposób apelujący partycypował w obciążających go jako współwłaściciela kosztach mieszkania. Należy też z całą mocą podkreślić, że przecieŜ Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem rozwodowym z 12 grudnia 2012 r. dokonał m.in. podziału lokalu quoad usum poprzez przyznanie poszczególnych pomieszczeń do korzystania przez byłych małżonków. Niezależnie od powyższego, Sąd II instancji stwierdził, że Sąd Rejonowy nie popełnił też żadnych błędów rachunkowych dokonując przedmiotowego rozliczenia, jednocześnie uznając, że nie ma potrzeby szczegółowego ich przytaczania w tym miejscu. Reasumując - rozstrzygnięcie Sądu I instancji w analizowanym zakresie było prawidłowe, natomiast wnioskodawca nie przedstawił w swojej apelacji żadnych argumentów, które przemawiałyby za jego podważeniem.

Tym niemniej zmodyfikowana ostatecznie apelacja wnioskodawcy, tj. w zakresie w jakim zażądał rozliczenia pomiędzy stronami wydatków, które skarżący poniósł splacając w całości zadłużenie dotyczące lokalu mieszkalnego nr (...) b przy ul. (...) w Ł., okazała się częściowo skuteczna. Ze złożonego do akt sprawy przez apelanta zaświadczenia (k. 625) wynika bowiem, że A. P. (4) dokonał wpłaty na kwotę 8264,89 zł tytułem całkowitej spłaty zadłużenia w/w lokalu mieszkalnego, a nadto, że zadłużenie z tego tytułu na dzień 31 grudnia 2013 r. wynosiło 2333,39 zł, przy czym za okres od 1 stycznia 2014 r. do 24 czerwca 2015 r. wynosiło tytułem zaległości podstawowej 5733,60 zł, tytułem zaś naliczonych odsetek od 1 sierpnia 2014 r. do 31 maja 2015 r. 186,90 zł. Jednocześnie Sąd Okręgowy zważył, że choć roszczenie o rozliczenie w/w wydatków co do zasady okazało się zasadne, to jednak sposób w jaki apelant żądał jego dokonania nie znajduje już uzasadnionych podstaw. Sąd II instancji ustalił bowiem, że wnioskodawca wymienił zamki w w/w lokalu mieszkalnym, a także, że uczestniczka postępowania nie przebywa w tym lokalu od września 2015 r. Zdaniem Sądu odwoławczego argumentacja Sądu Rejonowego, na którą powoływał się apelant, co do sposobu rozliczania wydatków na przedmiotowy lokal pomiędzy stronami w okresie po podziale do korzystania zgodnie z w/w wyrokiem rozwodowym z 12 grudnia 2012 r., tj. stosownie do proporcji, w jakiej pozostają części przyznane im do korzystania do powierzchni całego lokalu, a więc obciążające wnioskodawcę w 29% wysokości tych opłat, zaś uczestniczkę w 71%, nie może być zastosowana przy rozliczeniach uiszczonej przez wnioskodawcę zaległości na to mieszkanie. Sąd II instancji zważył, że bezspornym pozostaje, iż obecnie żadna ze stron nie przebywa w tym lokalu, a jednocześnie miał na uwadze, że każdej z nich przypada równy udział w wysokości 1/2 we współwłasności przedmiotowego mieszkania. Nie zasługuje przy tym na aprobatę twierdzenie apelanta, jakoby uczestniczka korzystała z tego lokalu, skoro wnioskodawca wymienił zamki uniemożliwiając jej w ten sposób dostęp do tego lokalu. Wskazać należy, że zgodnie z art. 207 k.c. w zw. z art. 1035 k.c. i z art. 46 k.r.o. pożytki i inne przychody rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości ich udziałów i w takim samym stosunku, za okres po ustaniu wspólności majątkowej małżonkowie ponoszą ciężary i wydatki związane z rzeczą wspólną. Wydatkiem w rozumieniu omawianego unormowania jest wydatek zmierzający do zachowania wspólnego prawa. Tym samym uczestniczka jako współwłaścicielka w 1/2 w/w lokalu mieszkalnego, w ocenie Sądu odwoławczego, winna właśnie w takim zakresie ponieść koszty związane ze splatą zadłużenia tego mieszkania, co oznacza, że A. P. (2) powinna zwrócić wnioskodawcy z tego tytułu kwotę 4132,45 zł (8264,89 zł x 1/2).

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił - w granicach ostatecznie zmodyfikowanej apelacji wnioskodawcy – punkt 3 skarżonego postanowienia, w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę tytułem dopłaty i wzajemnych rozliczeń od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki obniżył z zasądzonej kwoty 65.119, 56 zł do wysokości 60.987,11 zł, czego konsekwencją było obniżenie także drugiej raty z 35.119,56 zł do kwoty 30.987,11 zł, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt 1 postanowienia na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c., a w pozostałej części apelację w analizowanym obecnie zakresie oddalił jako nieuzasadnioną na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c.

Całkowicie bezzasadnym okazał się zarzut apelacyjny wnioskodawcy dotyczący naruszenia art. 328 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c., jako że uzasadnienie kwestionowanego postanowienia zawiera wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne, a mianowicie: ustalenie faktów uznanych przez Sąd I instancji za udowodnione z przywołaniem dowodów, stanowiących podstawę przyjętych ustaleń, a także wyjaśnienie podstawy prawnej wraz z przytoczeniem przepisów i ich wykładni. Należy przy tym podkreślić, że w judykaturze przyjmuje się jednolicie, iż z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, albowiem uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Ponadto zarzut naruszenia art. 328 §2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok SA w Łodzi z 6.12.2013 r., I ACa 764/13, LEX 1416125). Dodatkowo odnosząc się do argumentacji skarżącego, należy podkreślić, że w pisemnym uzasadnieniu Sąd I instancji zobowiązany był podać „przyczyny, dla których innym dowodom sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej” (art. 328 §2 k.p.c.). Sędzia nie ma natomiast obowiązku - w świetle uregulowania przyjętego w art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnienia, dlaczego określonym dowodom dał wiarę. Należy podkreślić, że zarówno sama konstrukcja uzasadnienia skarżonego postanowienia, jak i jego poszczególne obszary spełniają wszelkie wymogi określone w art. 328 §2 k.p.c. i bez trudu pozwalają na weryfikację oraz ocenę zarówno ustaleń faktycznych, mocy dowodowej,

jak i wywodów prawnych poczynionych przez tenże Sąd. Analiza uzasadnienia skarżonego orzeczenia – o czym była już wcześniej mowa - wskazuje w szczególności na to, że Sąd Rejonowy – wbrew twierdzeniom apelującego - wyjaśnił w sposób staranny motywy, które zaważył na tym, że całokształt zgromadzonego materiału dowodowego czynił uprawnionym stwierdzenie, że uczestniczka nie zmarnotrawiła środków pochodzących z wykupu jednostek uczestnictwa w (...) M., przy czym ponowne powtarzanie w tym miejscu poczynionych już w/w zakresie uwag jest obecnie bezcelowe. Tym samym nie zasługuje na jakąkolwiek aprobatę twierdzenie apelującego, jakoby z uzasadnienia Sądu I instancji nie wynikało na jakiej podstawie tenże Sąd przyjął, że uczestniczka zużyła sporne środki z wykupu jednostek uczestnictwa w (...) na zaspokojenie potrzeb własnych i rodziny.

Odnosząc się do pozostałej argumentacji apelanta, w której zarzucał, że Sąd Rejonowy nie podał w uzasadnieniu na jakiej podstawie ustalił, że w zakresie korzystania z samochodu A. (...) doszło między stronami do podziału do używania, wypada wskazać, że art. 328 § 2 k.p.c. nie stanowi właściwej płaszczyzny do krytyki trafności przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych, ani ich oceny prawnej (por. wyrok SN z 20.02.2008 r., II CSK 449/07, Lex 442515). Brak akceptacji poglądów Sądu I instancji, czy ich krytyczna ocena nie jest argumentem uzasadniającym zarzut naruszenia omawianego przepisu. Już z tych względów zarzut naruszenia art. 328 §2 k.p.c. okazał się bezzasadny, przez co nie mógł odnieść przez apelującego wnioskodawcę zamierzonego skutku.

Ponieważ kwestii rozliczeń poniesionych przez wnioskodawcę wydatków na samochód A. (...) dotyczył też zarzut naruszenia art. 45 krow. zw. z art. 207 k.c. w zw. z art. 567 §1 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c., przeto Sąd Okręgowy zważył w tym miejscu, że przecież wnioskodawca w toku postępowania przed Sądem I instancji przyznał, że to on wyłącznie użytkował samochód marki A. (...) (k. 513) i ponosił koszty jego utrzymania w okresie 20.04.2012 r.- 18.12.2013 r. w łącznej kwocie 2.177,23 zł (polisy i wnioski- k. 50- 52, faktura- k. 53), czego zresztą nie negowała uczestniczka (k. 518), a ponadto skarżący wnosił o przyznanie mu własności tego samochodu (k. 513), na co uczestniczka wyraziła zgodę (k. 518). Jeśli więc chodzi o sporne wydatki związane z samochodem jakie poczynił wnioskodawca, to nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, że pomiędzy stronami jeszcze przed rozводом ukształtował się w drodze czynności faktycznych pewien model korzystania z przedmiotów należących do ich majątku wspólnego (quoad usum), który obie strony milcząco akceptowały i zgodnie z którym samochód był przedmiotem użytku wyłącznie A. P. (1). Nic w tym zakresie nie zmieniło się także po ustaniu ich wspólności majątkowej. Wobec powyższego należy wskazać, że od dawna w orzecznictwie funkcjonuje ugruntowany pogląd, że współwłaściciel dokonujący nakładów i wydatków koniecznych na rzecz, z której w danym układzie stosunków faktycznych pomiędzy współwłaścicielami inny współwłaściciel nie korzysta, nie może od tego ostatniego żądać zwrotu tych nakładów i wydatków (tak uchwała SN z 8.01.1980 r., III CZP 80/79, OSNC 1980/9/157 i w wielu innych orzeczeniach); co dotyczy tym bardziej wszelkich pozostałych nakładów i wydatków (tak uchwała SN z 10.05.2006 r., III CZP 11/06, OSNC 2007/3/38). W rezultacie analizowane zarzut należało uznać za całkowicie chybiony.

Również ostatni zarzut sformułowany w apelacji wnioskodawcy dotyczący naruszenia art. 520 §3 k.p.c. okazał się bezzasadny. Zgodzić należało się z Sądem Rejonowym, że w okolicznościach niniejszej sprawy wnioskodawca i uczestniczka byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania, co usprawiedliwiałoby obciążenie każdego z nich połową kosztów. Wynikało to z faktu, że przy równych udziałach w majątku wspólnym każdy z byłych małżonków dążył do realizacji swoich uprawnień i doprowadzenia do podziału majątku w sposób najbardziej korzystny dla siebie. W takiej sytuacji naturalne było, że wnioskodawca i uczestniczka zgłaszali odmienne wnioski czy zwalczyli wzajemnie swoje stanowiska. Każde z nich chciało rozstrzygnięcia zgodnego z swoimi – najczęściej subiektywnie postrzeganymi – interesami, co nie mogło dziwić, skoro dotyczyło osób, które właśnie dlatego, że nie były w stanie dojść do porozumienia, toczyły spór sądowy. Nie zmienia to jednak faktu, że generalnie stopień zainteresowania wynikiem sprawy był równy. Zainteresowanie, o jakim mowa w art. 520 §2 k.p.c. należy bowiem rozumieć abstrakcyjnie i obiektywnie, a nie dokonywać jego oceny w odniesieniu m.in. do rodzaju zgłaszanych wniosków. Jeśli natomiast chodzi o postępowanie wnioskodawcy i uczestniczki w toku niniejszej sprawy, to nie odbiegało ono od zwyczajowego zachowania uczestników tego typu postępowań, zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę, że sprawa była skomplikowana, co już samo w sobie w efekcie rodziło rozmaite problemy, z którymi musiał zmierzyć się Sąd Rejonowy. Ze względu na silny konflikt, zainteresowani negatywnie interpretowali zachowanie przeciwnika. Jednak obiektywna, wyważona

ocena sytuacji nie uzasadniała przyjęcia, że wnioskodawca lub uczestniczka postępowali niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie. Nie zachodziły więc przesłanki do zastosowania art. 520 §3 zd. 2 k.p.c. i obciążenia w oparciu o ten przepis tylko jednego z byłych małżonków obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez drugiego.

Z apelacji uczestniczki pozostał do omówienia zarzut dotyczący naruszenia art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c. polegający na zaniechaniu zbadania i ustalenia przez Sąd czy deklarowane przez pozwanego oszczędności w wysokości 25.000 zł wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków i podlegają rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania. Zarzucana nieprawidłowość okazała się bezzasadna, albowiem Sąd Rejonowy ustalił powyższą okoliczność, opierając się w tym zakresie na wiarygodnych zeznaniach wnioskodawcy (k. 512), z których wprost wynika, że A. P. (1) otrzymał w/w kwotę już po ustaniu wspólności majątkowej w ramach odprawy związanej z przejściem na emeryturę wojskową. Dodać należy, że zarówno przejście przez wnioskodawcę na emeryturę po ustaniu wspólności, bo w dniu 31 maja 2012 r., jak i otrzymanie przez niego odprawy z tego tytułu pozostają bezsporne. A skoro tak, to tym samym Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanego przez uczestniczkę naruszenia, albowiem prawidłowo nie zaliczył wymienionych oszczędności wnioskodawcy do majątku wspólnego byłych małżonków P..

Przystępując do oceny trafności ostatniego zarzutu apelacji wniesionej przez uczestniczkę postępowania dotyczącego naruszenia art. 320 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez rozłożenie zasądzonego od wnioskodawcy na rzecz skarżącej świadczenia na raty wypada rozpocząć od stwierdzenia, że Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył interesy wnioskodawcy i uczestniczki postępowania. Z jednej strony wziął bowiem pod uwagę interes uczestniczki, która ma prawo oczekiwać szybkiego rozliczenia z wnioskodawcą, z drugiej zaś strony możliwości finansowe wnioskodawcy bacząc by czas spłaty nie był zbyt długi, a same raty nie miały symbolicznej wartości, lecz stanowiły adekwatną wartość ekonomiczną będąc materialnym ekwiwalentem utraconego w wyniku podziału majątku prawa własności. W szczególności prawidłowo Sąd I instancji uwzględnił, że wnioskodawca posiada oszczędności w wysokości ok. 25.000-30.000 zł, co niewątpliwie pozwala mu na uiszczenie części spłaty w kwocie 30.000 zł niezwłocznie, tj. w ciągu 1 miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia. Jednocześnie Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę sytuację wnioskodawcy zważył, że w pozostałej części z uwagi na jej wysokość przekraczającą 35.000 zł będzie on zmuszony do wzięcia kredytu czy pożyczki, przy czym oceniając tę kwestię wziął pod uwagę czas potrzebny na przeprowadzenie procedury jej udzielenia oraz ewentualną konieczności zabezpieczenia jej hipoteką. Dodać należy, że wnioskodawca jest obecnie emerytem i otrzymuje świadczenie w kwocie 3000 zł. Takie rozstrzygnięcie, w ocenie Sądu Okręgowego, uwzględnia interesy stron zarówno pod względem materialnym jak i życiowym. Dodać należy, że termin płatności drugiej z rat prawidłowo został odroczony na termin dalszych 6 miesięcy, gdyż – także w ocenie Sądu Okręgowego – tak orzeczony okres pozwoli wnioskodawcy na zgromadzenie środków potrzebnych na realizację tego zobowiązania, a jednocześnie orzeczona w ten sposób płatność należności zapewni skarżącej - przy uwzględnieniu orzeczonej w postępowaniu odwoławczym zmiany co do wysokości tej raty- uzyskanie sumy o istotnej wartości ekonomicznej. Z tych względów apelacja uczestniczki nie mogła odnieść zamierzonego przez nią skutku także i w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy w części, w jakiej okazała się nieuzasadnioną, a apelację uczestniczki w całości, uznając, że nie zawierała w jakimkolwiek zakresie uzasadnionych podstaw, o czym orzekł w punkcie 2 postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w pkt. 3 postanowienia w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. uznając, że z uwagi na przedmiot niniejszego postępowania, nie zachodzą podstawy do odstąpienia od podstawowej zasady rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego. Zważyć však należy, że uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani rozstrzygnięciem a ich interesy są wspólne o tyle, że celem postępowania jest ostateczne wyjście ze wspólności majątkowej i uregulowanie wzajemnych stosunków majątkowych, tym bardziej, że jedyna orzeczona zmiana w pkt 3 skarżonego postanowienia uwzględnia w jednakowym stopniu interes obu stron.